

Postma eenzaam maar niet alleen

Pieter Jan Postma wist zich bij de recente wereldbekerwedstrijden in Hyères, Frankrijk, als eerste zeiler te nomineren voor de Olympische Spelen in Londen. Deze week is hij één van de 74 Finn-deelnemers aan de Regatta bij Medemblik.

Kirsten van der Kolk

Voordat Pieter Jan Postma aan de voorbereiding op de Spelen in Londen kon beginnen, moest hij zijn vorige olympische ervaring verwerken. De aanloop naar het toernooi in China in 2008 was ook veelbelovend geweest. Net als nu wist Postma zich als eerste zeiler te nomineren en hij werd tweede op de WK in 2007. Maar in Peking werd Postma slechts veertiende.

Wat ging er mis in 2008?

“De voorbereiding klopte niet. Mijn coach en ik waren met de verkeerde dingen bezig. Wel met de mast en de trim van de boot, maar niet met het bootgevoel, de tactiek of strategie. We spraken er niet over. Dat lag ook aan mijzelf. Ik wist wel dat ik het anders wilde, maar we zaten niet op dezelfde lijn.”

Jullie begrepen elkaar niet?

“Nee. We hebben het wel geprobeerd en ook echt ons best gedaan, maar het liep niet. Voor mijn gevoel had ik mijn prestaties in Peking niet meer zelf in de hand.”

Hoe reageerde je op je teleurstellende resultaat?

“Ik ben na de spelen als een bezetene doorgegaan met trainen; vanuit het idee: ik kan dit toch? Ik dacht dat dat de oplossing was. Maar het liep nog steeds niet. In april 2009 was de eerste grote wedstrijd en het ging nog slechter dan daarvoor. Van mijn coach moest ik nóg harder pushen. Toen heb ik gezegd: dit klopt niet. Achteraf gezien was het een geforceerde revanche.”

Wat heb je toen gedaan?

“Ik had bij de bond al aangegeven dat ik ademruimte en vrijheid nodig had en dat het met de coach niet werkte. Ik wilde een paar maanden zonder coach wedstrijdzeilen. De bond zei daar niet in te geloven. Toen heb ik besloten zonder coach en buiten de bond om verder te gaan.”

En...hoe ging dat?

“Heel goed. Op de EK in september werd ik zesde, maar ik merkte dat ik meer afstand nodig had. Afstand van wat er in 2008 was gebeurd. De Spelen hebben er heel hard ingehakt. Ik merkte dat ik dat nog moest verwerken. Daarom besloot ik er een jaar tussenuit te gaan.”

Je wilde wel doorgaan?

“Ik had er vertrouwen in dat het gevoel terug zou komen. Ik heb een jaar bijna niet gezeild. In september ben ik volle bak begonnen, maar de bond liet weten dat Finn-zeilen geen prioriteit had. Dus ben ik weer zonder coach en buiten de bond om gaan trainen.”

Vind je het lastig om zonder steun van de zeilbond bezig te zijn?

“Gelukkig zijn mijn sponsors altijd loyaal gebleven. Als je niet rond kan komen, wat nu al amper lukt, is het heel lastig om te zeggen dat je je niet aanpast en trouw blijft aan jezelf. Maar dat is wel één van de lessen die ik heb geleerd. Liever geen campagne dat één waar ik niet helemaal achter staan.

Is het niet eenzaam zonder coach?

“Het is eenzaam, ja, en daar hou ik niet van. Ik heb het moeilijk gehad. Dan zit je in je eentje op je hotelkamer en je weet dat je daar nog drie weken gaat trainen. Dat is niet gezellig. Ik kan het wel, maar ik voel mij lekkerder in een groep. Daarom ga ik binnenkort toch weer in gesprek met de bond.”

Wat maakt dit Olympisch traject anders dan het vorige?

“Vroeger had ik de bijnaam *Flex*. Maar nu brengt niemand mij meer van mijn pad af. Drie woorden zijn leidend voor mij: verantwoordelijkheid, vertrouwen en vrijheid. Ik laat niets meer liggen. Zwakke punten pak ik aan. Bij de vorige wereldbeker had ik brons. Prima, champagne! Maar ik

was onzeker over mijn materiaal dus heb ik voor de Delta Lloyd Regatta een nieuwe boot.”

“Af en toe nam ik tactisch ook teveel risico. En omdat de concurrenten lichter waren, moest ik ook lichter worden. Zo ontwikkel ik mij steeds verder. Dat lukt goed. Ik durf nu ook hardop uit te spreken dat ik Medemblik wil winnen.”